

V politice, veřejném životě, ve vzdělávacím systému, médiích a kultuře se v dnešní západní společnosti stále více prosazují a zabydlují myšlenky, které vycházejí z tzv. genderové teorie (či genderových teorií) a týkají se pojmu genderu, tedy společenské role muže a ženy.

V nedávné době ve středoevropských zemích vzbudila pozornost chystaná ratifikace Istanbulské úmluvy (*Úmluvy Rady Evropy o prevenci a boji proti násilí na ženách a domácímu násilí*) právě v souvislosti s tím, že její Preambule hovoří o násilí na ženách jako projevu nerovných mocenských vztahů mezi muži a ženami, mužské nadvlády, a toto násilí označuje za genderově podmíněné strukturní násilí, kterým se udržují ženy v podřízenosti. Ve smlouvě se dále hovoří o škodlivých genderových stereotypech, které je třeba vykořenit ze společenského života a k tomuto úsilí využít všech stupňů vzdělávacího systému (Hlava 3, články 12 a 14).

Tato studie ukazuje, že uvedené myšlenky o genderové podmíněnosti násilí, které je projevem nerovných mocenských vztahů mezi pohlavími, a o jeho strukturním charakteru, vyplývají z pojmu genderu, který je inspirován marxismem a s ním úzce souznícím feministickým myšlením tzv. druhé vlny feminismu: Podle tohoto chápání společenské role muže a ženy ztělesňují mužskou nadvládu, tedy mocenskou nerovnost, která vede k násilí. To uvedené nerovné vztahy a na nich založené společenské role udržuje. Násilí se tedy odstraní jen odstraněním této údajné mocenské nerovnováhy, čímž se zruší společenské rozdíly v roli muže a ženy. Dalším klíčovým inspiračním zdrojem je postmoderní filozofie: neexistuje žádná nepodmíněná pravda. To, co se považuje za pravdivé a nepravdivé, je výsledkem něčích mocenských zájmů v dané historické době. Gender, společenská role ženy (a muže), je pouhý konstrukt, který v nějakém historickém rámci jedna společenská skupina vnutí jiné, a v žádném případě neplyne z biologických rozdílů mezi pohlavími. Postmodernismus v poslední etapě uvažování o genderu dokonce inspiruje i pochybnost o existenci dvou pohlaví (to se však Istanbulské úmluvy netýká).

Dále studie ukazuje, že za škodlivý genderový stereotyp bude velmi pravděpodobně považováno úsilí omezit umělé potraty či sexuální výchova, která vyzdvihuje předmanželskou pohlavní zdrženlivost, protože takto tomu již řadu let je u lidskoprávních dokumentů OSN. Je velmi pravděpodobné, že stejné lidskoprávní uvažování bude řídit i interpretaci Istanbulské úmluvy.

Konečně studie odmítá, že by bylo možné (až na dílčí postřehy) integrovat uvedenou nauku o genderu do katolické nauky o člověku. Uvedená nauka nejenže odmítá pojem přirozenosti, ale stojí na neslučitelných principech s křesťanským myšlením. To totiž předpokládá, že existují pravdy o člověku a Bohu, které platí vždy a všude, a jejich platnost není závislá na vůli či kulturním uvažování té či oné dějinné společenské skupiny.